

само самотниятъ балкански чукари и давитъ орли, сж паднали убити и ранени много въстаници, между които и видния габровецъ Христо Постомпировъ, който, следъ юнашката защита и борба съ черкезитъ, е билъ насеченъ на кжсове.

Тукъ е билъ равенъ въ дѣлната ржка и войводата Цанко Дюзтабановъ.

Следъ това живитъ габровски четници, следъ като се съвещали на кжде да вървятъ, раздѣлили се на малки групи и се отправили къмъ габровския балканъ, отдето всѣки поотдѣлно е трѣбвало да търси халъ на главата си. Съ габровцатъ заминалъ и Христо Филевъ, който следъ дълго лутане и криене изъ горитъ и колибитъ на габровския балканъ, се е завърналъ обратно въ Кръвеникъ, и се е предалъ на властта, за да не пострадатъ заради него и останалитъ селяни. Цанко Дюзтабановъ пъкъ е билъ наловенъ следъ нѣколко дена отъ българи въ с. Бойновци, Габровско, и предаденъ на властта. Последниятъ е билъ сжденъ и обесенъ въ Търново на 25 юний с. год.

Необходимо е да отбележимъ, че почти едновременно съ развититъ въстанически чети на Цанко Дюзтабановъ и Дѣда Фили, които сж се оттеглили бързо въ планината, при Мара-Гедикъ се е отзовалъ съ своя чета отъ новоселци и селяни отъ троянскитъ колиби и Христо Ивановъ Книговеца. Последниятъ на 10 или 11 май — не може да се каже положително кой денъ — е ималъ решително сражение съ група черкези и башибозуци, които победилъ, обаче, благодарение на глада и студа, които се разразили съ стихийна сила на голия балкански връхъ, билъ принуденъ да слезе отъ планината.

Ето що научаваме по този случай отъ биографическитъ бележки на Ст. Чакъровъ за последния, напечатани въ сп. „Свѣтлина“ година XIII, книга XIII.

„Черкезитъ, казва той, ни оставиха, но ни подгони глада и студа отъ които нѣмаше гдѣ да се укриемъ. Наваляха дъждове, измокриха ни, стана студено, всички се разтреперахме, пъкъ и парче хлѣбъ нѣма! Клядохме огънь, грехме се, сушихме се — нищо не помага. Една нощъ падна нѣщо като поледица, стана много студено, едва доживяхме до сутринята. Заповѣдахъ да засвири рога, да сбератъ момчетата и да видимъ що да се прави. Но когато сж сбрахъ и се преброихме, оказа се, че отъ 130 души оме останали само 42, а другитъ се разбягали, нѣкой пъкъ се разболели и хвърлили оржжието“.

Съ тази незначителна четица, следъ слизането си отъ планината, войводата Христо Ивановъ се опиталъ наново да призове къмъ борба нѣкои отъ разпрѣснатитъ новосел-